

ASPECTE PRIVIND IDENTIFICAREA ZĂCĂMINTELOR DE GAZE NATURALE DIN VRANCEA ȘI POSIBILITĂȚI DE EXPLOATARE A LOR LA SCARĂ INDUSTRIALĂ

Ionuț Iliescu
Aurora - Emilia Apostu

Printre multele bogății de care beneficiază județul Putna figurează și zăcămintele de gaze naturale ¹. Din lipsă de fonduri și aparatură adecvată, acestea nici acum, la începutul celui de-al treilea mileniu, nu au fost captate în vederea utilizării lor de către consumatorii casnici și industriali. În pofida acestui fapt, ele „se încăpățânează” să înfrunte timpul; prin simpla, dar spectacularea lor existență ele atrag atenția omului că sunt gata de a-i sta dispoziție, în viața de zi cu zi.

În județul nostru, două localități sunt marcate de existența emanațiilor de gaze: Andreiașu și Reghiu. În cazul celei de la Reghiu, gazele ies singure din măruntaiele pământului ², uimind și încântând totodată.

¹ După încetarea unor erupții vulcanice, pe craterul vulcanului sau pe fracturile din zonele adiacente, uneori și la distanțe foarte mari, la intervale largi de timp, se continuă o activitate post vulcanică, de mai multe tipuri: mofete, soffioni, geyseri, izvoare termale etc. Mofetele, menționate și ca produse gazoase naturale (*mofete = gaze naturale*), pot continua pe mari intervale de timp, chiar dacă activitatea vulcanică a încetat de foarte multă vreme (la noi, cum este și cazul zonei Vrancea), activitatea mofetică continuă deși, ultimele erupții vulcanice datează de peste un milion de ani (Teofil Gridan, *Petrologia - știință a rocilor*, Editura Albatros, București, 1983, p. 216).

² Costică Drâstaru, *Monografia Andreiașu, 1945 - 2005. 560 de ani de atestare documentară*, Editura Rafet, Râmnicu Sărat, 2005, p. 28.

Zona aceasta poartă denumirea de „*Focul Viu*” ori „*Focul Nestins*”, ocupând un areal de 80 - 100 mp. În fapt, este vorba despre emanații de gaze naturale care ard fără întrerupere ³, fenomenul având la origine o presupusă erupție vulcanică.

Suprafața ocupată de „*Focul Viu*” nu prezintă vegetație. Solul este acoperit cu un strat de piatră de mici dimensiuni. Din loc în loc apar băltoace „*care bolborosesc din cauza degajării gazelor care ard chiar și deasupra acestora*” ⁴.

Gazele ies la suprafață prin mai multe locuri, în funcție de dispariția unor mici canale ori apariția altora. Eventuala stingere a unei flăcări (intenționat sau nu) atrage după sine reaprirea acesteia.

Înălțimea maximă a unei flăcări este de 50 cm. Culoarea acesteia este nedefinită în timpul zilei; odată cu venirea serii, flacăra începe să crească în intensitate, pe timpul nopții aceasta ajungând la limita superioară.

Spectacolul oferit de acest fenomen este impresionant, luminile flăcărilor învăluind într-un dans magic poalele brazilor din apropiere.

Emanația permanentă de gaze de aici se datorează hidrocarburilor aflate în măruntaiele pământului. Cu alte cuvinte, ele nu sunt dovada existenței în zonă a unor comori, ci a țițeiului ⁵, aflat la mare adâncime ⁶.

Atenția acordată de către administrația locală putneană „*Focului Viu*” este de dată relativ târzie. Astfel, la 1 februarie 1935, Primăria Orașului Focșani trimite Școlii Politehnice din București două damigene cu gaz de la Andreiașu, menționând că solicită analiza acestuia, dând asigurări că va achita costul ⁷.

³ *Ibidem*, p. 65.

⁴ *Ibidem*, p. 66.

⁵ *Ibidem*, p. 67.

⁶ *Ibidem*, p. 68.

⁷ Serviciul Județean al Arhivelor Naționale Vrancea (în continuare se va cita: S. J. A. N. Vn.), fond Primăria Orașului Focșani, dosar nr. 42 / 1935, f. 5.

La 13 martie 1935, Laboratorul pentru Încercarea Materialelor și Analize Industriale avea să trimită la Focșani următorul răspuns: „Privitor la proba de gaz conținută în damigene, luată de la Focul nestins de pe dealul Clocotișul din comuna Andreiașu din 1 februarie 1935, s-a constatat că nu conține gaze combustibile ci este aer, îmbogățit în bioxid de carbon. Proba trimisă conținând aer, probabil că n-a fost bine captată. Vă rugăm a ne trimite o altă probă în condițiuni mai bune”⁸.

Studiile efectuate de geologul dr. Mircea Păucă în acest an, în județul Putna⁹, au scos în evidență „gaze în cantități mari” care alimentează „focurile nestinse” de pe dreapta pârâului Milcov, la Andreiașu de Jos¹⁰.

Tot în 1935, Primăria Orașului Focșani informa Întreprinderile Metalurgice „Ardeal” R. I. M. A. din Capitală că inginerul - șef I. Fundățeanu, membru în Consiliul Superior al Energiei, a realizat proiectul Uzinei termice de la Andreiașu, care să utilizeze drept combustibil gazul existent aici¹¹.

Acest proiect a fost verificat la 29 octombrie 1942 de către Consiliul Tehnic Superior din cadrul Ministerului Industriei și Comerțului și readus în atenția autorităților centrale în 1947, centrala termică de la Andreiașu având proiectată o capacitate de 6.300 H. P.¹².

Printr-o Decizie a Consiliului Județean Vrancea din anul 1967, zona din dreapta Milcovului, cuprinsă între Pârâul Sărat și Pârâul Războaielor, a fost declarată monument al naturii¹³.

⁸ *Ibidem*, dosar nr. 123 / 1932, f. 86.

⁹ *Ibidem*, f. 112.

¹⁰ *Ibidem*, f. 116.

¹¹ *Ibidem*, f. 85.

¹² *Ibidem*, dosar nr. 39 / 1947, f. 5.

¹³ Costică Drăstaru, *op. cit.*, p. 65.

În 1972, Ministerul Petrolului intenționa să investească sume importante de bani în direcția cercetării posibilității captărilor de gaze naturale ¹⁴.

În anul 1973, în baza Deciziei nr. 156 a Consiliului Județean Vrancea, „Focul Viu” devine Rezervație Naturală, Geologică, Forestieră, Floristică și Peisagistică, având o suprafață de 306 ha. Importanța ei este nu doar de ordin ecologic ci și științific ¹⁵.

Câțiva ani mai târziu, s-au depus eforturi în vederea transformării Rezervației amintite în obiectiv turistic: s-a modernizat drumul care leagă „Focul Viu” de șosea, s-au reparat podul de peste Milcov și drumul către Andreiașu de Sus. Zona „Focului Viu” a fost protejată cu un zid de beton și cărămidă. În plus, în zonă s-au amenajat o scenă și bănci de lemn, accesorii absolut indispensabile desfășurării Festivalului Folcloric „Focul Viu” de la Andreiașu ¹⁶.

Alături de factorul natural, tradițiile și superstițiile sporesc farmecul locului, întreținut de localnicii care venerază „focurile vii”: *„Ei le întrețin aprinse cu sfințenie și de le stinge ploaia sau vreunul e înăbușit și stins de trecători străini, sunt aprinse din nou cu cremenea și amnarul, căci ele nu sunt altceva decât « duhurile rele care ard » și dacă ar rămâne neaprinse și nearse, ele s-ar împrăștia, vătămând oamenii și dobitoacele bune ce pasc neștiutoare”* ¹⁷.

În baza Legii nr. 5 din 2000, Consiliul Județean Vrancea a luat o Hotărâre prin care „Focul Viu” („Focul Nestins”) a devenit Rezervație Geologică, Peisagistică și Forestieră. Cuprinsă între dealul Titila și râul Milcov, ea se află la o distanță de aproximativ o jumătate de km de drumul comunal (DN 114), care asigură accesul la Andreiașu de Sus ¹⁸.

¹⁴ S. J. A. N. Vn., fond Comitetul Județean Vrancea al Partidului Comunist Român, dosar nr. 176 / 1972, f. 149.

¹⁵ Costică Drâstaru, *op. cit.*, p. 71.

¹⁶ *Ibidem*, p. 68.

¹⁷ S. J. A. N. Vn., fond personal Vasile I. Țiroiu, dosar nr. 1, f. 124.

¹⁸ Costică Drâstaru, *op. cit.*, p. 65.

Cercetările geologice, din 1935, au semnalat o acumulare mai mică de gaze la Vizantea, la nord de pârâul Plopului ¹⁹.

Emanațiuni de gaze s-au evidențiat, cu același prilej, și în perimetrul satului Reghiu, în partea de est - sud - est a vârfului Răiuțul ²⁰. La punctul numit „*Stârmină*” ajung la suprafață pâraiașe cu existență efemeră, aducând cu ele și emanații de gaze. Ca și la Andreiașu, se formează și aici băltoace, deasupra cărora gazele naturale ard cu o flăcără de culoare albastră ²¹. Emanția de gaze este aici mai slabă, flăcările arzând însă numai în cazul când sunt aprinse de om ²².

Astăzi, ca și în viitorul apropiat, pentru întreaga omenire, singurele surse de materii prime sunt: scoarța globului pământesc și oceanul planetar. Cercetarea naturii pentru mai buna sa cunoaștere, pentru stăpânirea forțelor ei, pentru transformarea a tot ceea ce este nefolositor în lucruri utile omenirii, „*este una din pârgurile puternice pentru crearea unei vieți noi*” ²³.

¹⁹ S. J. A. N. Vn., fond Primăria Orașului Focșani, dosar nr. 123 / 1932, f. 116.

²⁰ *Ibidem*, f. 118.

²¹ Ana Hanu, *Monografia Comunei Reghiu*, Editura Pallas, Focșani, 2002, p. 42.

²² *Ibidem*.

²³ Teofil Gridan, *op. cit.*, p. 319.